

DARMO ½ ROUTI - X.

ÁĚtrtek, 13 zÁĚTMÁ- 2018

Plavec a obranĚĚ - CelĚ duben jsme s Jolankou strĚvily v BrnĚ. Michal mi Ěasto volal, ale vĚbec to nevypadalo, Ě se za nĚmi v dohlednĚ dobĚ chystal. Ěekla jsem si, Ěe se domluvĚm s NatĚjlieĚ-, kterĚj mi nabĚzela, aĚ s nimi jedeme kvĚtnu do Chorvatska. VlastnĚ jsem si mohla vymyslet cokoliv. ZpĚt do redakce jsem mĚla nastoupit aĚ v zĚĚTMĚ-, tak nĚ vlastnĚ doma nic nedrĚelo.

NatĚjlie mĚla v plĚnu vyrazit na dovolenou se svou mladĚĚ- sestrou a jejĚ kamarĚdkou. Divila jsem se, Ěe nejede s manĚelem, ale vysvĚtlila mi, Ěe kdyĚ spolu celĚ rok pracujĚ-, tak mĚj nĚrok si od nĚj aspoĚ na chvĚli odpĚinout. ĚTakhle aspoĚ nebudeme muset zavĚrat ordinaci. PĚĚ-ĚitĚ- mĚsĚc zase vyrĚĚ- Ota s kamarĚdy na jachtu, tak se hezky prostĚ-dĚjme. Ale kdyĚ to vyjde, tak se spolu na podzim vypravĚme do Afriky, to je mĚj velĚ sen. To vĚĚj, aĚ budeme mĚ-t dĚti, uĚ to bude sloĚitĚjĚ-, Ěe posmutnĚla najednou NatĚjlie.

StraĚnĚ touĚila po dĚ-tĚti, jenĚe nĚco bylo ĚipatnĚ. KdyĚ otĚhotnĚla, vĚdycky hned v prvnĚch mĚsĚch potratila. Jako kdyby se jejĚ tĚlo za kaĚdou cenu plodu zbavovalo, ale lĚkaĚmi zatĚm nevĚdĚli proĚ.

ĚNaty, zĚstalo vĚjm jeĚitĚ to volnĚ mĚsto v bungalovu? Ě sondovala jsem. ĚJasnĚ, pojedete? To je parĚda, bude se ti tam lĚbit, uvidĚĚ, Ěe jĚsala. ĚPĚĚĚ-me si od Ěivagra vĚtĚĚ- auto, aĚ nemusĚme dvĚma, a v pĚitek vyrazĚme. Ě

ĚAle co zVĚĚmata? MĚĚu vzĚ-t Olivera s sebou? Ě

ĚHeli, to bych radĚji nedĚlala. Do PoreĚe to sice nenĚ tak daleko, ale vĚĚj, Ěe se v autĚ bojĚ-, byl by to pro nĚj zbyteĚnĚ stres. A to nemluvĚm o lodi, protoĚe pak jeĚitĚ poplujeme na ostrov SvatĚ Nikolas. NejlepĚĚ- bude, kdyĚ dĚĚj zVĚĚmata k nĚjm. Ota se o nĚ postarĚj, a ty mĚĚĚ bĚt v klidu. Ě

VĚjchno jsme udĚlaly tak, jak NatĚjlie naplĚnovala. Olivera a klec s Cecilkou jsem pĚedala Otovi, kterĚ takĚ tvrdil, Ěe to tak bude nejrozmĚjĚ-. Misky pro koĚky dostala na balkon Jarmila, protoĚe naĚje ĚjelmiĚky si pĚmes nĚj vĚtĚinou zkracovaly cestu, tak by je nemĚly minout. Michal se do telefonu tvĚĚil, jak ho tĚĚĚ-, Ěe nebudeme sedĚt doma a popĚĚil nĚjm, aĚ si dovolenou hlavnĚ pĚknĚ uĚijeme. KdyĚ to ĚĚ-kal, zaznĚl mi v jeho hlase takovĚ zvlĚĚtnĚ- podtĚn. Jakoby to uĚĚ-vĚnĚ- myslel ĚplnĚ jinak. Trochu mĚ to zarazilo, ale dlouho jsem si hlavu nelĚmala.

KdyĚ jsme prvnĚ- veĚer sedĚly na terase bungalovu, vypadalo to, Ěe nĚsledujĚ-cĚch ĚtrĚct dnĚ u moĚe bude opravdu pĚĚ-jemnĚch. Jolanka najednou mĚla hned tĚĚ chĚvy, kterĚ se o ni mĚjem pĚetahovaly, a jĚj tĚm pĚidem zĚ-skala na plĚĚĚch spoustu Ěasu na ĚtenĚ- knih, kterĚch jsem si nabalila celou taĚku. NatĚina sestra Simona a jejĚ- kamarĚdka byly jeĚitĚ studentky, pro kterĚ byl nĚĚ ostrĚvek pĚĚ-liĚ klidnĚ, takĚe po veĚeĚmi vĚtĚinou odplouvaly trajektem za zĚbavou. Jolanku jsme nedostali do postele dĚĚ-v, dokud nepĚmiĚjli jeĚĚci. Byli rozmazlenĚ- od

turistů a chodili na terasy bungalovů loudit sušienky. Vždycky se ozvalo dusínání a funění mezi borovicemi a za chvíli byl mlson a u nás. Takhle se postupně zjevovali a mizeli asi hodinu a pak šli asi spát. Netužila jsem, že dokáže je tak hlasitě mlaskat, když co bažít.

Postupně jsme se seznámili i se sousedy, kteří večer rádi páhli na kus těe. Mě nejvíce zaujali dva fešáci, se kterými byla ohromně legrace. Napadlo mě hned první den, že jsou asi víc než kamarádi, a taky že ano. Šli spolu u čtyř roky. Starší Milan pracoval jako manažer v kosmetické firmě a Filip, kterému je třeba nebylo tím, dala v luxusní restauraci. Shodou okolností byli z Brna. Moc ráda jsem si s nimi povídala. Byli jsme naladěni na stejnou vlnu, tak jsme se hodně nasmáli a já byla ráda, že mě uvolní a nehrozí mi žádné chlapecké nebezpečí. Tak jsem byla zvědavá, jak vlastní kluci vedou domácnost a jak má - rozdělí domácnost práce. Byli milí a otevřeně. Dokonce souhlasili s tím, že o nich jsem napíšu.

Natálie se ke včejem chovala trošku rezervovaně, ale včejm jsem si, jak jsem zpřesně se dává na jednoho chlápka z Pardubic. Byl na dovolené s manželkou, ale ta měla evidentně problém s alkoholem. Kolem deseti se začala afektovaně smát, pak já ztáhla knul jazyk a v jedenáct u včejnou usnala. Manžel jí pak uložil a když se za ními ješitě vrátil. Jeden večer se Natálie nabídla, že mu pomůže odvést věci a dala dvě hodiny se neukázala. Když se vrátila, hned se chystala se do postele.

ŽKde jsi byla? Měla jsem strach, že se ti něco stalo, ptala jsem se znepokojeně.

ŽNedělej si starosti, všechno je v pořádku. A nezlob se, Heleno, nechci se o tom te bavit, odbyla mě Natka.

Další dva dny se o tom večeru ani nezmiňovala, ale pak u to nevydržela a na pláži mi oznámila:

ŽVyspala jsem se s ním.

ŽHm.

ŽTo je všechno, co mi na to řekneš? Hm?

ŽA co ti na to asi tak mám říct? Jsi velká holka, máš svůj rozum a svoje dání. Nemusíš mi přece nic vysvětlovat.

ŽMám dání, a velká. Chci dání a doma to asi neklapne, řekla.

ŽA tohle je všechno? Vždyť o něm vůbec nic nevíš.

ŽNo a co? Je to krásný chlap a bude mě krásně dání, zasmála se Natálie.

â€žO to ti jde? Kvãli tomu, Å¾e Ota nenã- Å¾ãdnã½ krasavec?â€œ nevãã™ila jsem vlastnã-m uãã-m.

â€žAle ne, neblãizni, tak to nenã-. Vã-ã, doktoã™i po vãjemoã¼nã½ch vyãjetã™enã-ch usoudili, Å¾e jsme oba dva v poã™ãjtku, ale dohromady to nãjak nefunguje. Pã™ã-sahãjm, Å¾e jsem jeãitã› nikdy nic takovãho neudã›lala, ale uã¼ opravdu nevã-m, jak si poradit. Navã-c s Otou v poslednã- dobã› skoro nic nemãjm. Nejde mi to.â€œ

â€žA Å•ã-m to je?â€œ

â€žDã›lã› se mi z nã›j v posteli na nic. Ona to nikdy nebyla Å¾ãdnã› slã›va, ale ze zaã™ãjtku mi to tak nevadilo. Ke vãjemu teã• mã› nã›jakã© problã©my a straã›nã› mu pã›ichne z pusy.

â€žVã¼dyã¥ jsi nã›m vãjem pã™ed svatbou tvrdila, Å¾e nemusã- bã½t hezkej, hlavnã›, kdyã¼ tã› mã› rã›d, vzpomã-nã›ã›?â€œ

"Vzpomã-nã›m, ale ukãizalo se, Å¾e to nenã- tak ãºplnã› pravda. On je moc hodnã½, prã›ce nã›m jde skvã›le, ale kdyã¼ mã› vezme do nã›ruã•e, udã›lã› se mi na nic. Myslã-si, Å¾e jsem se jeãitã› nevyrovnala s poslednã-m potratem, tak mã› vã¼dycky chudã›k jeãitã› utã›ã›je, kdyã¼ ho od sebe odstrã•ã-m.â€œ

â€žTak to je nadã›lenã-,â€œ vzdychla jsem.

â€žNo prã›vã›,â€œ vzdychla takã© a dã›l uã¼ jsme o tom do konce dovolenã© nemluvíly. O to vã-c jsem o Natã›lii pã™emã½ã›lela. Netuã›ila jsem, Å¾e mã› takovã½hle problã©m. Neãºnavnã› poslouchala moje nã›ã™ky, Å¾e je Michal vã›ã•nã› pryã•, Å¾e se nã›m nevã›nuje a sama radã›ji mlã•ela. Zmizela pak do konce tã½dne jeãitã› dvakrã›t, ale aspoãˆ mã› pã™edem upozornila, abych se o ni nebã›la. Uã¼ jsem se niã•emu nedivila.

â€žHeleno, tvã› pes je naprostã› rarita,â€œ oznã›mil mi Ota, kdyã¼ jsem si po nã›vratu z dovolenã© pã™ijela pro zvã-ã™ata.

â€žProã•, prosã-m tã›?â€œ divila jsem se.

â€žOn neplave. S tã-m jsem se jeãitã› ve svã© praxi nesetkal. Je spousta psã›, kteã™ã- se bojã› vody, ale kdyã¼ je tam hodã-ã›, tak zafunguje pud sebezã›chovy a vã›ichni plavou. Kromã› Olivera. Vzal jsem je s naã›ã-m vlã•ã›kem Gastonem k rybnã›ku, ale Oliver se nechtã›l k vodã› ani pã™iblã›ã›it. Pã™itom vidã›l, jak tam Gaston dovã›dã- s mã•ã•kem. Tak jsem ho chytil do nã›ruã•e a hodil do vody, aby se trochu osvã›ã›il, jenomã¼e on v tu rã›nu zdã™evã›nã›l, vyvalil oã›i a ã›jel ke dnu. Musel jsem pro nã›j skoã›it. Mã›l ãºplnã› naã›ponovanã© vã›jechny nohy a pohnul se teprve, aã¼ jsem ho postavil na trã›vu. To jsem fakt jeãitã› nevidã›l. Vã›dã›la jsi o tom?â€œ

â€žA½e se bojã- vody, to ano, ale nikdy by mã› nenapadlo ho tam hãizet. Asi to vzniklo v dobã›, kdyã¼ byl jeãitã› malã©ã› nã›. A li jsme jednou po louce a Oliver poã™ã›id utã-kal pã™mede mnou. Pak najednou zmizel. On tam byl nã›jakã½ potã-ã•ek, ale hodnã› zarostlã½, tak nebyl vidã›t a Oliver do nã›j zahuã•el. Straã›jnã› se lekl. Vã›ivotã› jsem nevidã›la u zvã-ã™ete tak vydã›ã›jenã½ vã½raz, jakã½ mã›l, kdyã¼ se vã›joku hrabal ven. Celou cestu uã¼ mi pakã›pal jen u nohy. Vã-ã›i, jã› ho doma nemã-ã¼u ani vykoupat nebo osprchovat, to by zboã™mil koupelnu. Vlastnã› ho jen vytã-rã›im vlhkã½m hadrem,ãœe vysvã›tlovala jsem.

Oliver mã›l takovou radost ze shledã›nã-,ã¼e se mi pokouã›jel skã›kat do nã›jruã•e a silnã½m ocasem nã›s prã›skal po nohou. Piã›tã-cã- Jolanku povã›il na zem a olã-zal ji od hlavy k patã›. Potom rovnou nastoupil do auta, abychom mu nã›hodou zase nã›kam neujely. To Cecilka naopak hlasitã½m vã™eã›tã›nã-m proti cestovã›nã- autem protestovala. Zbyteã•nã›. Za chvã-li jsme byli doma aãœenda s Matã›jem uã¼ hã-dkovali za dveã™mi terasy. Kdyã¼ jsem je pustila dovnitã™, tak se mi dlouho s mã›oukã›nã-m otã-rãli o nohy a vzruã›jenã› tã™epãli vztyã•enã½mi ocã›sky.

â€žTo jste rã›di, darmoã¼routi,ã¼e uã¼ mã›jte paniã•ky doma,ã¼e? Jak jste se mã›ly, holky?ãœe halekal soused Vladimã-r, kterã½ nã›s slyã›jel a hned se pã™iã›jel zeptat, jestli nã›co nepotã™ebujeme.ãœãã co Michãl? Uã¼ pã™ijede?ãœe

â€žMoã¼nã›.ã-ã-kal,ã¼e mu to snad vyjde pã™ã-ã›tã-vã-kend, tak uvidã-me. Viã›o, jestli chcete, tak se s Jarmilou veã•er stavte na kafe, nã›co jsem vã›m pã™ivezla za to,ã¼e jste mi krmili koã•ky, ale teã• musã-m jeã›tã› vybalit,ãœe strkala jsem souseda ze dveã™ã-.

Najednou mi zaã•alo bã½t po Michãlovi nã›jak moc smutno. Kdyã¼ jsem uloã¼ila Jolanku, tak mi i slziã•ka ukã›pla. Nikdy jsme sice neproã¼ã-vali velkou romantickou lã›sku, ale rozumã›li jsme si, a na rozdã-l od Natã›lie mã› to s manã¼elem v posteli poã™ã›id hodnã› bavilo. Hlavnã› aby uã¼ byl doma. Z rozjã-mã›nã- mã› vytrhlo zaklepã›nã- na dveã™e. Kruci,ãœplnã› jsem na ty sousedy zapomnã›la.

â€žMagda pã™ijde za chvã-li,ãœe hã›sil Viã›ã•a a uã¼ se usazoval ke stolu v jã-delnã›. Bylo na nã›m vidã›t,ã¼e uã¼ si doma nã›ã•eho pã™ihnul. Ani ho nezajã-mala naã›je dovolenã›, jen tã-m svã½m rozviã›ã•nã½m zpã›sobem hovoã™il o jakãœmsi sociologickã™m prã-zkumu. Asi po hodinã› uã¼ se mi zavã-raly oã•i a Jarmila poã™ã›id neã›la. Zaã•ala jsem demonstrativnã› zã-vat, ale nezabralo to. Kdyã¼ se Vladimã-r znovu natã›hl po lahvi vã-na, kterou jsem mu nenã›padnã› odstranila z dosahu, uã¼ jsem to nevydrã¼ela. Pã™inesla jsem dã›rky, kterã© jsem jim nakoupila a uã¼ jsem zã-stala stã›t.

â€žPromiã›, ale chtã›la bych jã-t spã›t. Ta cesta nã›m dala docela zabrat. Kdyã¼ Jarmila nejde, tak pokecã›me nã›kdy jindy, ano?ãœe

â€žTy uã¼ chceã› jã-t spã›t, Helenko, a sama? Takovã› krasavice a tak dlouho bez chlapa?ãœe zvedl se a najednou byl pã™ã-skokem u mã›.

â€žTak tohle ti vã›bec nemusã- dã›lat starosti!ãœe ohradila jsem se.

Natlaã•il mã› do rohu mã›stnosti a snaã¼il se mi dostat pod sukni. Naã›tã›stã- byla dlouhã› a neã›lo to tak lehce. Pokouã›jela jsem se

„Toťnka odstranit a hlavou mi probáhl, že mám psa blbce, protože stál kousek od nás a vrtal nadšeně ocasem. Jenže od dalmatina jsem ani nic jiného čekat nemohla...

„Že jsi nikdy dherní Heluško, nikdy dherní, že funí mi do ucha.

„Tak dost, okamžitě mě pusť! že vyklíkla jsem. Jako smysl z bavení ze mě zaal trhat jaty. Došlo mi, že jde vjíň do tuého protože jsem měla volnou nohu, kopla jsem ho dťevíkem do holeně.

„Au! že zaťval a já se snažila vysmeknout. Chytil mě jednou rukou pevně za dlouhé vlasy a trhnul dolů, aby mě dostal na kolena. Když se mu to podařilo, zaal si druhou rukou rozepnat kalhoty. Měla jsem pocit, že umě hnušem a lovila jsem v paměti rady z Alinku, která jsem kdysi psala o sebeobraně. Jenže to mě tehdy nenapadlo, že je budu sama potěbovat. Nejinně- ůdajně bñv já nakopnout násilnka mezi nohy a utkat, ale to se ůekne, když klete na kolenu. Pťestala jsem se cukat, a když trochu povolil vlasy, pťikřila jsem se co nejvce ke zemi. Napotála jsem v duchu do tť- a prudce mu vrazila hlavou odspodu do rozkroku. Pustil mě, zachroptl a pro zmaňnu kleel zase on. Ve vteřině jsem byla u dť- na chodbu a otevřela jsem je dokoťin.

„Okamžitě vypadni! A jestli se mě jeť, dotkneš, zaňnu jeet na celě dťm. že

V pťedklonu a beze slova opustil Vladimřr nñ; byt. Podle obličeje zťiveného bolest- bylo vidět, že řina byla opravdu dobťme mť-eně. Zamkla jsem dveťe a zajistila je ůetzkem. Teprve potom se mi rozklepala kolena. Musela jsem si nalťt panika, abych se trochu uklidnila, a u toho jsem pťemñjela, co to do chlapa vjelo. Nikdy bych do nñ neťekla, že se bude chovat násilně.

Když jsem druhě den potkala Jarmilu, ptala jsem se, proč veer nepťi. Koukala na mě nechápavě, protože o ãdnm pozvñnnevďla. To znamená, že je- muñ pťi rovnou s pťedstavou erotického zñitku, na která se pťedem posilnil alkoholem. Pñ dn- se mi Vladimřr ůspñ, vyhñbal, ale pak se pťi omluvit s kytkou. Nepustila jsem ho pťes prñh, a že se o tom veeru nikdo nedozvñ-, jsem pťipustila pouze pod podmñkou, že uñ k nñim nikdy nevkrť-.

„Nepťehñ- to trochu? Vñdy se skoro nic nestalo, že neodpustil si.

„Vñ- co, ty mť-ñe bñt řid, že jsem nezavolala policajty, tak raději ml. A tu kytku dej maněelce, urťit si ji zaslouñ-, že ůekla jsem a definitivně jsem pťed nñm pťibouchla dveťe. Michal bude jen řid, to jsem si jistě. Jen aby tu uñ byl. MIA KOBOSILOV.

